

ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n., a zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n., jsou z práva voliti vyloučeni, když byli pravoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzeni pro takový zločin anebo pro takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Druhý odstavec čís. 3 téhož § stanoví, že, není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může býti tato ztráta vyslovena jen, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Přečin podle § 18, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n. a přestupek podle § 18, odst. 1 téhož zákona nejsou takovými trestnými činy, pro něž by v případě odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. nabyl účinnosti, — podle § 76 dnem vyhlášky, t. j. dnem 18. února 1919, — nastávala ztráta volebního práva do obcí, a nebyla ani pozdějšími zákony na tyto trestné činy rozšířena; nemůže proto při odsouzení pro přečin podle § 18, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. a pro přestupek podle § 18, odst. 1 téhož zákona podle platného práva vůbec nastati ztráta práva volebního.

Čís. 3949.

Ochrana známek.

Při posuzování otázky, zda označení zboží je šalivě zaměnitelné, smí s hlediska obyčejného kupitele býti pozastavené označení zboží porovnáno s chráněnou známkou jen podle toho, co vede kupitele při výběru zboží, tudíž v podstatě podle toho, co ví o chráněné známce.

S hlediska trestnosti podle §§ 23 a 25 zák. o ochr. zn. je lhostejno, že zboží samo nebylo obžalovaným vůbec označováno, nýbrž že byly zalepovány pozastavenými vignetami jen balíky, do kterých bylo zboží vkládáno.

»Obyčejným kupitelem« s hlediska § 25 zák. o ochr. zn. je ovšem kupitel dotyčného zboží, ale právě kupitel obyčejný, nevyzbrojený znalostmi odbornými.

Pojem »dotyčného zboží« jest bráti druhově (genericky), nikoliv zvláště (ad speciem); míněno je zboží toho druhu, jako zboží, jež bylo označeno známkou pravou a způsobem pozastaveným.

Přečin podle § 25 zák. o ochr. zn. jest ryzím deliktem zákazovým; je spáchán již přestoupením právní normy bez ohledu na další pachatelův záměr, jenž nemusí přímo směřovati k zásahu do cizích práv známkových.

Ustanovení § 27 odst. 2 zák. o ochr. zn. neposkytuje oporu pro omezení nejvyššího nákladu veřejného vyhlášení odsouzení vinníkova. Podrobil-li se soukromý obžalobce v odvolání nejvyšší hranici nákladu na uveřejnění rozsudku, žádaje o stanovení nejvyšší hranice v určité vyšší částce, lze jeho odvolání vyhověti jen se zachováním této nejvyšší hranice.

(Rozh. ze dne 26. září 1930, Zm II 181/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Ladislava N-e do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 3. dubna 1929, jímž byl stěžovatel a další dva obžalovaní uznáni vinnými přečinem zásahu do práva známkového podle §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. Odvolání obžalovaného Ladislava N-e, pokud čelilo proti uveřejnění rozsudkového výroku v časopisech L. a P. T. vyhověl a napadený rozsudek změnil tak, že povinnost tato trvá jen ohledně uveřejnění v N. P. Vyhověl i odvolání soukromé obžalobkyně z rozsudkového výroku, jímž náklad na uveřejnění rozsudkového výroku omezen byl na nejvýše 200 Kč, a částku tuto zvýšil na 1.200 Kč jakožto na nejvyšší náklad, který bude obžalovanému Ladislavu N-ovi nésti na případné uveřejnění rozsudkového výroku v N. P., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, zřejmě chtějíc věcně uplatňovati důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., napadá předpoklad rozsudku, že na zboží obžalovaných bylo užito označení zaměnitelně podobného známce chráněné pro soukromou obžalobkyni. Spadající sem vývody stížnosti vrcholí v otázce, zda, porovnájí-li se balíky obojího zboží v původním balení, lze se soudem nalézacím uznati, že změny provedené obžalovanými v ochranné známce jsou nepatrné a nejasné, jak je předpokládáno v § 25 zák. o ochr. zn. V podstatě jde tu přes jistý nádech rázu právního o popírání správnosti skutkového zjištění nalézacího soudu, že vigneta s význačně vytištěnými slovy Riz Abadie, již bylo užíváno v závodě obžalovaných k zalepování balíků dutinek, je šalivě a zaměnitelně podobná ochranné známce soukromé obžalobkyně v její převládající a charakteristické složce stejných slov. Soud nalézací vycházel, řeše tuto otázku, ze správných hledisek právních, proti nimž by se jen byl prohřešil, kdyby byl porovnával balíky vedle sebe ležící, jak si žádá zmateční stížnost, poněvadž s hlediska obyčejného kupitele, jemuž obal zboží soukromé obžalobkyně nemusí ani býti znám, smí býti pozastavené označení zboží porovnáváno s chráněnou známkou jen podle toho, co vede kupitele při výběru zboží, tudíž v podstatě podle toho, co ví o chráněné známce. Pro souzený případ předpokládal nalézací soud, že v paměti kupujícího převládá slovní část chráněné známky, slova Riz Abadie. O těchto slovech zjistil nalézací soud, že jsou vedle formy etikety charakteristická také pro pozastavené označení zboží, kdežto ostatní složky tohoto označení, barva, forma tisku, vedlejší text, nepřicházejí valně v úvahu proti celkovému dojmu, jenž není tak rozdílný od celkového dojmu známky chráněné, by mohl býti obyčejným kupitelem rozpoznán již při obyčejné pozornosti. Pakli stížnost naproti tomu tvrdí, že se ta i ona vigneta liší »ohromně«, »naprosto«, »křiklavě« a úplně a nikoliv jen nepatrně, jak vyžaduje zákon, nedoličuje tím vadnost rozsudku ani po stránce právní ani ve směru skutkovém, ana nevytýká a nedovozuje, že nalézací soud zatížil zjišťovací výrok některou z formálních vad takové váhy, že by jej činila zmatečným.

Zmateční stížnost dovozuje dále právní mylnost rozsudku, pokud předpokládá, že obžalovaní měli na prodej a do obchodu uváděti zboží označené bezprávně cizí známkou. Namítá, že zboží samo, jednotlivé krabičky dutinek, nebylo obžalovanými vůbec označováno nijak, že to byly původní výrobky různých firem s původními označeními; jen balíky, do kterých bylo skládáno po osmi krabičkách dutinek, že byly nalepovány pozastavenými vignetami; to však že nebylo označováním zboží, jak předpokládá rozsudek a vyžaduje zákon, nýbrž pouhým nalepováním balíků beze vztahu ke zboží a bez úmyslu uváděti někoho v omyl o zboží. V té příčině stačí zmateční stížnost upozorniti na předpis § 11 zák. o ochr. zn., podle něhož vše, co je v tomto zákoně řečeno o označeních zboží, má platnost i o označeních na zabalení, nádobách, obalech a pod., — by bylo bez dalšího výkladu jasno, že se nalézací soud nemýlil, neshledav v okolnosti zdůrazňované zmateční stížností nic, co by mu bránilo usouditi, že cizí známkou (správně, pozastaveným označením) bylo označováno zboží.

Zmateční stížnost vytýká rozsudku, že neposoudil správně otázku obyčejného kupitele; nedbal prý toho, že za obyčejného kupitele ve smyslu § 25 zák. o ochr. zn. třeba pokládati obyčejného kupitele dotyčného zboží, tedy člověka, který zná výrobky Abadie a je kupuje; takový kupitel prý vignetami obžalovaných v omyl uveden býti nemohl, znaje balení původních výrobků. I tu je zmateční stížnost na omylu. Obyčejným kupitelem je s onoho hlediska ovšem kupitel dotyčného zboží, ale právě kupitel obyčejný, tedy nevyzbrojený znalostmi odbornými; a pojem »dotyčného zboží« jest bráti druhově (genericky), nikoli zvláště (ad speciem); míněno je zboží toho druhu, jako zboží, jež bylo označeno známkou pravou a způsobem pozastaveným, v souzeném případě tedy cigaretové dutinky vůbec, nikoli zvláštní dutinky (species) »Abadie«. (Srov. Abel: Das österreichische Markenrecht str. 187, 188, Adler: Das österreichische Markenrecht str. 207). Chápe tedy stížnost pojem obyčejného kupitele příliš úzce a její výtka právního omylu v rozsudku je bezdůvodná.

Po stránce subjektivní zjišťuje rozsudek jednak, že všichni tři obžalovaní věděli, že všeobecně známá známka soukromé obžalobkyně je chráněna a zapsána v rejstříku známkovém, dále, že, pokud jde o vědomé chování na prodej a dávání do obchodu, obžalovaný Ladislav N. se k tomu doznává a uvádí, že značky s nadpisem Riz Abadie dal tisknouti a na čelné strany balíků nalepovati. Zmateční stížnost napadá rozsudek ve výroku o subjektivní stránce zavinění obžalovaného Ladislava N-e jen v těch místech, kde rozsudek mluví o zlém úmyslu obžalovaných a mimo to všeobecným tvrzením, že stěžovatelé neměli nikterak úmyslu zasáhnouti v práva chráněné známky. Pokud rozsudek, mluvě o zlém úmyslu, míní, že se čin obžalovaného Ladislava N-e, opatření nálepek a rozkaz k jejich používání pro prodej zboží a jeho chování na prodej stal úmyslně, nevyslovuje tím, než že šlo o čin zamýšlený a k vině přičítatelný. V té příčině jej stížnost ani nenapadá. Výrok rozsudku o tom, že zlý úmysl obžalovaných, tedy i Ladislava N-e je zřejmý

i z odstranění nálepek před soudní komisí, je nezávažný, protože je i bez ohledu na něj nezávadně zjištěno vědomí obžalovaného Ladislava N-e ve smyslu § 23 zák. o chr. zn.; je tedy i tato výtka zmateční stížnosti bez významu. Tvrděním, že stěžovatelé neměli nejmenšího úmyslu zasáhnouti v práva chráněné známky, stížnost jen popírá, co rozsudek zjistil o vědomí obžalovaného Ladislava N-e a co pro skutkovou podstatu přečinu podle § 25 zákona o ochraně známek stačí. S tohoto hlediska je přečin ten ryzím deliktem zákazovým, jenž je páčán již přestoupením právní normy bez ohledu na další záměr pachatelův, jenž nemusí přímo směřovati k uskutečnění zásahu do cizích práv známkových a k poškození oprávněného. Bližšího rozboru tato otázka nevyžaduje, ana stížnost svoje stanovisko po právní stránce nijak nedoličuje. Mluví-li posléze rozsudek o zlém úmyslu obžalovaných i tam, kde poukazuje k tomu, že kupitelé byli oklamáni, nedostavše zboží objednaného druhu, stačí zmateční stížnost, která popírá správnost tohoto předpokladu rozsudkového, odkázati na to, co již bylo řečeno o nezávažnosti těchto rozsudkových důvodů s hlediska trestního práva známkového. Jak ukázáno, je zmateční stížnost obžalovaného Ladislava N-e ve všech směrech bezdůvodná i bylo ji proto zavrhnouti.

Obžalovaný Ladislav N. napadá odvoláním výrok nalézacího soudu, jímž bylo přiznáno soukromé obžalobkyni právo vyhlásiti jeho odsouzení i v časopisech L. a P. T. Jest mu přisvědčiti, neboť trestný čin nebyl spáchán v takovém rozsahu, že by k uvědomění veřejnosti o trestním rozsudku nestačilo uveřejnění v časopise tak rozšířeném, jako jest N. P. Soukromá obžalobkyně domáhá se odvoláním mimo jiné i náhrady za náklad spojený s uveřejněním rozsudkového výroku v oněch třech časopisech. V tomto směru je především uznati, že se odvolání může nyní týkati jen zvýšení náhrady za náklad na uveřejnění rozsudkového výroku v N. P. Rozsudek přiznal soukromé obžalobkyni právo uveřejnit rozsudkový výrok na náklad obžalovaných (platí nyní jen o Ladislavu N-ovi), který omezil na nejvýše 200 Kč pro každý jednotlivý časopis. Pro takové omezení nejvyššího nákladu neposkytuje ustanovení § 27 odst. 2 zákona čís. 19 ř. zák. z roku 1890 opory, i bylo by výrok o omezení úplně zrušiti, kdyby se soukromá obžalobkyně ve svém odvolání sama nepodrobovala nejvyšší hranici nákladu na uveřejnění rozsudku v částce 1.200 Kč; se zachováním této nejvyšší hranice bylo proto jejímu odvolání vyhověti.

Čís. 3950.

Vyhrůžka (opověď zla) ve smyslu § 99 tr. zák. může se dít nejen ústně nebo písemně, nýbrž i jiným způsobem, jakýmkoli jednáním (chováním se), jež na venek poznatelně naznačuje, že osobu, jíž vyhrůžka svědčí, stihne v bližší nebo vzdálenější budoucnosti působením osoby, jež hrozí, neb alespoň jejím přičiněním zlo v zákoně uvedené.

Posouzení, zda jest projev nebo jednání (chování se) pachatele opovědi zla (vyhrůžkou ve smyslu § 99 tr. zák.), závisí na okolnostech